

BOY
NOBODY
DE VERRADER

VERTAALD DOOR
MARGOT VAN HUMMEL

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, is toevallig.

Voor mijn broer Jeff

Allen Zadoff
Boy Nobody 3. De verrader
© 2015 Allen Zadoff
© 2015 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Vertaling uit het Engels: Margot van Hummel
Oorspronkelijke titel: *I Am the Traitor*
Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company,
een afdeling van Hachette Book Group, Inc., New York
Trefw.: spionage, huurmoordenaar, goed en kwaad
NUR 285
ISBN 978 90 448 2510 7
D/2015/4124/078
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

In dit huis woonde ik vroeger.

Het is een doodgewoon huis aan een doodlopende straat in een buitenwijk, zo'n anderhalve kilometer van Brighton High School. Er staan bloemen in de voortuin. Andere dan er vijf jaar geleden op die plek stonden.

Op de dag dat ik hier wegging. De dag dat ik mijn vader zag sterven, althans, dat ik dacht dat ik hem zag sterven.

Ik kreeg het verbod hier ooit terug te komen, en hier zit ik nu. In mijn auto. En ik kijk naar het huis en denk aan een deel van mijn leven dat ik tijdens mijn opleiding heb leren vergeten.

Achter me beweegt iets. De zomerzon reflecteert op de voorruit van een Volvo-stationcar. Ik zie één inzittende, een vrouw, in de richting van mijn auto rijden.

Ik start de motor, bereid me voor om ervandoor te gaan.

Ik volg de stationcar eerst in mijn achteruitkijkspiegel, dan in mijn zijspiegel en dan door de voorruit als hij voorbijkomt en doorrijdt. Niets wijst erop dat de bestuurder hier is om een reden die met mij te maken heeft.

Maar het herinnert me er wel aan dat ik gevaar loop. Elk moment dat ik op straat ben, loop ik het gevaar ontdekt te worden.

Ik kijk naar het klokje op het dashboard. Over drie uur heb ik een afspraak met Mike.

Het was niet mijn keus om naar mijn geboorteplaats te komen. Het was noodgedwongen. Mike wil me hier in Rochester ontmoeten, hij wil me hier vertellen wat hij weet over de verdwijning van mijn maatje Howard.

Howard werkte tijdens mijn laatste opdracht in het geheim voor me, hij probeerde feit van fictie te onderscheiden. Ik was ervan overtuigd

dat Mike mijn vader had vermoord, maar er zijn aanwijzingen die erop duiden dat mijn vader misschien nog leeft.

Voor hij me kon vertellen wat hij wist, verdween Howard.

Ik ben gekomen om hem te zoeken.

Het zou een valstrik kunnen zijn. Maar ik ben bereid dat risico te nemen, want in gedachten zie ik de weg die naar mijn doel leidt.

Mike. Howard. Mijn vader. De een leidt naar de ander.

Ik zou nu eigenlijk moeten gaan, maar ik zak onderuit in mijn stoel en zet de motor uit.

Ik ben helemaal door het huis in beslag genomen en het lukt me niet mijn blik af te wenden. Mijn ogen glijden via de lichtgroene dakpannen naar het uiterst rechtse hoekraam.

Mijn slaapkamer.

Ik word getroffen door een golf van emotie. Het raakt me zo, dat mijn adem stukt.

Ik geef het gevoel een naam.

Verdriet.

Ik laat het over me heen komen. Het is beter om helemaal geen gevoelens te hebben, maar als ze de kop opsteken, gaan ze ook weer weg, heb ik geleerd. Ze komen in golven, en net als golven trekken ze terug. Uiteindelijk.

Iets verderop in de straat zie ik twee knullen mijn kant uit lopen met rugzakken nonchalant over de schouders. De een is een jaar of zestien, de ander dertien. Gelijkenis in bouw en gezicht.

Broers.

Ik werp een blik op het dashboardklokje. Kwart voor drie. Op dit tijdstip zijn het waarschijnlijk jongelui uit de buurt die van een zomercursus op weg zijn naar huis.

Maar het zouden ook soldaten van Het Programma kunnen zijn, die zich voordoen als studenten.

Ze naderen aan de overkant van de straat.

Ik hou hen in de gaten. Ik bereid me voor.

Ze kijken niet eens naar mijn auto. Ze gaan de hoek om, de doodlopende straat in, en lopen naar het huis. De oudste van de twee haalt een sleutel uit zijn zak en doet de deur open, gaat dan samen met zijn broer naar binnen en doet de deur achter hen dicht. Ik zie aan hun gedrag dat ze dat al duizenden keren hebben gedaan.

Het zijn geen soldaten van Het Programma. Het zijn vreemden die in het huis wonen waar ik ben opgegroeid.

In dit huis woonde ik vroeger. Nu niet meer.

Ik start de motor.

Ik rij naar de universiteit van Rochester.

Mijn vader was hier professor in de psychologie. Ik loop over de campus naar het gebouw waar hij vroeger werkte.

Het zomerprogramma is in volle gang en op de campus is het nagenoeg stil. Te midden van de stenen gebouwen langs de rivier lopen groepjes studenten. Toen ik nog een kleine jongen was, nam mijn vader me weleens mee. Dan liet hij me op zijn kantoor achter, waar ik op de leren bank een boek las, terwijl hij zijn colleges gaf. In die tijd leken de studenten veel ouder dan ik. Nu zit het verschil niet meer zozeer in leeftijd, maar eerder in bedoeling.

Zij leiden een normaal leven. Ik leid het leven van een soldaat.

De weg naar het psychologiegebouw zit in het geheugen van mijn spieren geprent. Ik steek de binnenplaats over, ga links een twee verdiepingen tellend gebouw in waar de faculteit psychologie is ondergebracht en waar mijn vader zijn kantoor had.

Als ik naar binnen loop, zie ik een bord met schema's voor de faculteiten filosofie, vergelijkende literatuurwetenschap en moderne talen. Geen psychologie.

Verbijsterd loop ik de gang in en klop op de eerste kantoordeur die ik tegenkom. Een vrouw in een grijs broekpak kijkt op van achter een indrukwekkende stapel papier.

'Kan ik je helpen?'

'Is dit het psychologiegebouw?' zeg ik.

'Niet meer. Ze zijn een jaar of vier geleden verhuisd.'

Ze bekijkt me van top tot teen, ze probeert erachter te komen waarom ik dat niet weet.

'Ik maak een tocht langs verschillende campussen,' zeg ik. 'Misschien schrijf ik me volgend jaar in. Mijn vader is hier nog professor geweest.'

'Dus je naam is hier bekend.'

'Dan zou toelating geen probleem moeten zijn, hè?'

'Dat hangt ervan af. Draagt hij wat bij?'

'Elk jaar. Met die waardeloze cijfers waarmee ik thuiskom, moet hij wel.'

Ze glimlacht. 'Ik ben ervan overtuigd dat het best zal lukken. Waar geeft je vader trouwens tegenwoordig les?'

Tijd om van onderwerp te veranderen.

'Kunt u me vertellen waar het nieuwe psychologiegebouw is?' vraag ik.

Ze draait haar stoel en wijst uit het raam achter haar naar een nieuw stalen bouwwerk met groene ruiten in de verte. Het gebouw heeft wat weg van een punt van een schip.

'Niet mis, hè?' zegt de vrouw.

'Dat is zeker indrukwekkend.'

'Een groot, anoniem legaat. Er is een academisch centrum op de campus en een onderzoeksafdeling in Corning.'

Corning. Ergens gaat er een belletje rinkelen. Mijn vader nam me daar jaren geleden mee naartoe.

'Dat is heel wat voor een psychologiefaculteit.'

'Wat een bofkonten, hè?'

Ik zie dat ze haar kaken op elkaar klemt.

Onderlinge rivaliteit. Ik mag dan niet naar de universiteit zijn geweest, ik ken de gedrevenheid maar al te goed van Het Programma. Binnen een organisatie hebben mensen de neiging de concurrentiestrijd met elkaar aan te gaan.

Ik bedank haar en ga weg voor ze me nog meer vragen kan stellen.

'Succes met je inschrijving,' roept ze me na.

'Bedankt,' zeg ik als ik de deur uit ga. 'Ik zal het nodig hebben.'

Ik duw de hermetisch gesloten dubbele deuren van het psychologiegebouw open en ga naar binnen.

Ik kom meteen terecht in een luchtgordijn van 20 graden, een perfecte temperatuur.

Ik laat mijn ogen vluchtig over het digitale mededelingenbord aan de muur bij de hoofdingang glijden tot ik de informatie vind van professor Abraham Silberstein, de voormalige onderzoekspartner van mijn vader. Zijn zoon Joshua was op de basisschool mijn beste vriend.

Ik had het lesrooster van doctor Silberstein al op het internet opgezocht, dus ik weet dat hij vandaag college geeft. Op het digitale bord roep ik een plattegrond van het gebouw op en zie dat het auditorium zich op de eerste etage bevindt. Dan veeg ik met de mouw van mijn sweater mijn vingerafdrukken van het touchscreen.

Ik neem de trap met twee treden tegelijk als een student die te laat is voor de les. Langs achteren glip ik de steil oplopende collegezaal in, die plaats biedt aan tweehonderd studenten, maar slechts voor de helft gevuld is.

Doctor Silberstein staat voor in de zaal, zijn stem klinkt luid door de geluidsinstallatie. Hij heeft een baard laten groeien sinds ik hem voor het laatst heb gezien. Er zit hier en daar wat grijs in, waardoor hij er ouder en voornamer uitziet dan ik me hem kan herinneren. Powerpointbeelden glijden op een scherm achter hem voorbij. De term *cognitieve dissonantie* verschijnt even om vervolgens te verdwijnen in een geanimeerde overgang.

Silberstein kijkt halverwege de zin op, zijn ogen dwalen af naar het achterste deel van de zaal. Hij merkt me kort op, om een seconde later weer een vluchtige blik op me te werpen.

Zijn ogen worden groot als hij me herkent.

‘Het spijt me, maar dit is het voor vandaag,’ zegt hij, terwijl hij abrupt zijn microfoon lostrekt en de collegezaal uit rent.

‘Waar gaat hij –?’ begint de student die het dichtst bij me zit, maar ik storm al door de achterdeur naar buiten, ren de trap af en ben net op tijd om doctor Silberstein in de verte het trappenhuis in te zien gaan. Ik ga de deuren door en hol achter hem aan, grijp de leuning vast om me af te zetten en spring met tien treden tegelijk naar beneden.

In het portaal op de onderste verdieping heb ik Silberstein ingehaald. Hij is halverwege de deuren van de kelderverdieping als ik mijn hand uitsteek en hem bij de achterkant van zijn colbert vastpak.

‘Ga weg!’ zegt hij, terwijl hij zich aan het deurkozijn vastgrijpt.

‘Ik wil alleen maar met u praten.’

‘Help!’ roept hij.

‘Is alles in orde beneden?’ Ik hoor een mannenstem boven me op de trap, gevolgd door het geluid van voetstappen.

Silberstein maakt van de verwarring gebruik om zich uit zijn colbert te wurmen en door de deur weg te glippen, mij achterlatend met het colbert in mijn handen.

Even later verschijnt een conciërge. ‘Ik hoorde geroep,’ zegt hij.

Ik kan de situatie afzwakken of erger maken. Waar heb ik het meest aan?

‘Ruikt u dat ook?’ vraag ik.

‘Wat zou ik moeten ruiken?’

‘Volgens mij is het rook.’

‘O god,’ zegt hij. ‘Ik kan maar beter alarm slaan.’ Hij rent terug de trap op.

Ik ga de deuren van het trappenhuis door en blijf even staan om de zakken van Silbersteins colbertje te controleren. Ik vind een plastic houdertje met daarin een witte toegangspas met magneetstrip. Er staat geen persoonlijke informatie op, dus ik laat hem in mijn eigen zak glij-

den, laat het colbertje achter en loop de gang in.

Even later klinkt het brandalarm, een schel, stotend geluid dat weerkaatst wordt in de gangen.

Terwijl het alarm afgaat, hoef ik me geen zorgen te maken dat ik de aandacht op mezelf richt, dus ik ren de kelder door tot ik een uitgang vind die uitkomt aan de zijkant van het gebouw.

Silberstein is aan de overkant van de binnenplaats en loopt zo hard hij kan, het zweet is duidelijk zichtbaar onder de oksels van zijn blauwe overhemd. Hij gaat snel de hoek om, glijdt uit over het gras en komt bijna ten val, maar vindt dan zijn evenwicht terug en verdwijnt achter het gebouw.

Ik voer mijn tempo op, ontwijk een groep studenten die in een heftige discussie zijn verwickeld en ren de campus over, waarbij vertrouwde beelden van mijn jeugd sneller aan me voorbijflitsen dan ik ze kan verwerken.

Ik ren de hoek om en zie de achterkant van het blauwe overhemd een paar meter verderop in de hal van een gebouw verdwijnen. Ik zak terug tot een sukkeldraf en neem een meer ontspannen houding aan, zodat ik op een student lijk die iets in zijn studentenhuis heeft laten liggen en terug is gegaan om het te halen.

Ik loop door de voordeur naar binnen. Er is geen beveiliging die me vragen stelt. Ik stel me de route voor die doctor Silberstein neemt. Hij zigzagt door het gebouw in een poging mij van zich af te schudden en zoekt ondertussen een uitgang zodat hij een andere kant uit kan gaan.

Het is halverwege de middag, maar in het studentenhuis is het druk. In de gemeenschappelijke ruimten liggen meisjes languit voor de tv, achter open deuren zitten meisjes te studeren, het is een komen en gaan van meisjes van en naar het toilet.

Waarom zijn er zo veel meisjes hier?

Ik haast me door een groep meisjes heen die in de gang hangen en met hun in korte broek gestoken blote benen een hindernis vormen.

‘Is dit hufterdag?’ roept een meisje als ik over haar heen spring. Dat vertelt me dat Silberstein hier net is geweest. Ik verplaats me zoals ik denk dat hij dat zou doen en ga zigzaggend verder tot ik een uitgang vind.

Ik duw met mijn schouder de deur open en schiet naar buiten aan de achterkant van het gebouw.

'Stop!' roept een man.

Het is een campusagent. Hij draagt een zwarte lange broek en een uniformjasje, heeft een pet over zijn voorhoofd getrokken en hij gaat recht voor me staan. Hij heeft de stevige bouw van een getrainde bokser en dat is vreemd voor een campusagent.

'Ben jij een student?' vraagt hij.

Ik besluit te reageren als een student die niet gewend is om staande gehouden te worden.

'Wat zou ik verdomme anders moeten zijn?' zeg ik.

'Aangezien er in die studentenflat alleen vrouwen wonen, zou je van alles kunnen zijn,' zegt de smeris. 'Een viezerik om mee te beginnen.'

Een studentenflat met alleen vrouwen? Geen wonder dat daar zo veel meisjes rondliepen.

Ik glimlach alsof ik betrappt ben. 'Ik ben even bij mijn vriendin geweest.'

'Wat een bullshit,' zegt hij.

Geen gepaste taal voor een campusagent.

De man grinnikt en schuift zijn pet omhoog, zodat ik zijn gezicht kan zien.

'Goeiemiddag, Zach.'

Het is geen agent. Het is Mike.

'Wat doe jij hier? We hadden toch pas over twee uur afgesproken?' zeg ik.

'Ik ben je een stap voor,' zegt hij. 'Ik ben je altijd een stap voor, nu ik erover nadenk.'

'Ben je me gevolgd?'

'Dat hoefde niet eens. Je bent niet zo onvoorspelbaar als je denkt.'

Ik ben opgeleid om in alle opzichten onvoorspelbaar te zijn. In mijn

bewegingen, mijn gewoonten, mijn beslissingen. Onvoorspelbaar en daarom onvindbaar.

Ben ik slordig aan het worden?

'Ik weet waarom je hier bent,' zegt Mike.

'Dit was vroeger een van mijn favoriete plekken.'

Hij schudt zijn hoofd. 'Laten we elkaar nou geen flauwekul verkopen.'

'Oké. Vertel jij me dan maar waarom ik hier ben.'

'Je bent op zoek naar je vader.'

Hij kijkt of hij een reactie bij me ziet. Nee dus.

'Broers hebben geen geheimen voor elkaar,' zegt hij.

Ik kijk vluchtig naar zijn handen. Hij houdt ze ontspannen naast zijn zij, er gaat geen dreiging van uit. Maar met Mike weet je het nooit. Hij zou zich kunnen voorbereiden om toe te slaan, en ik zou het pas in de gaten hebben als hij de aanval al had ingezet.

'Volgens mij heb je me door,' zeg ik. 'Wat wil je daaraan doen?'

'Dat is aan jou,' zegt hij. 'Trek in een kop koffie? Of liever een gevecht op leven en dood?'

Ik weet waaraan ik de voorkeur zou geven, maar ik zeg: 'Koffie klinkt goed.'